

dette Forhold, om jeg troede, at jeg som Leder af dette Finansvæsen havde kunnet bringe Administrationsudgifterne væsentlig ned, saa maa jeg ærligt og redeligt sige: Nej, det tror jeg ikke. Og jeg vil yderligere sige, at jeg nærede ej heller den Tro, at det finansielt set vilde blive let at regere i de to Aar, som er svundet af denne Regerings Tid. Det er ikke noget, jeg siger i Dag, det kan man læse i de Blade, der udkommer i det Amt, hvor jeg har stillet mig, lige fra 1918 til den Dag i Dag. Jeg har intet Øjeblik troet, at Tiden efter Krigen økonomisk skulde blive let, tværtimod, jeg plejede at slutte mine Taler med, at man paa ingen Maade kunde vente sig Skattelettelse, men snarere maatte vente sig et større Skatte-tryk, end man havde den Gang, og det eneste, jeg kunde troste mine Vælgere med, var, at hvis de stemte paa de Radikale og Socialdemokraterne, kunde de være forvisset om, at det blev endnu langt værre.

Altsaa, jeg tror ikke, at jeg kunde have anvist Veje ud af dette finansielle Uføre ved at skaffe formindskede Udgifter i større Mængde, idet jeg maa mene, at Regeringen paa dette Omraade, maaske en Smule langsommere, end det havde været strengt nødvendigt, men dog i alt væsentligt paa tilfredsstillende Maade, har skaffet de Beparelser i Administrationen, som indenfor Rimelighedens Grænser kan skaffes. Dermed være ikke sagt, at man ikke kan komme videre, men at skaffe disse Beparelser kræver jo i høj Grad sin Tid. Derimod vilde jeg, hvis jeg havde staaet for Ledelsen, for lang Tid siden have krævet større Skatter. Man bør bedømme en Situation saaledes, som den rettelig bør bedømmes, og da jeg for lang Tid siden har hævdet, at de Regnskaber, som blev forelagt os, i Virkeligheden var alt for lyse, maatte Konsekvensen deraf fornuftigvis blive den, at jeg maatte tage Hensyn til, hvorledes Virkeligheden vilde komme til at ligge, og Følgen deraf maatte blive, at man maatte have krævet større Skatter. Det er ikke nogen fornøjelig Ting at kræve større Skatter, men jeg maa hævde som Konservativ og som tilhørende et udpræget nationalt Parti, at noget af det allervigtigste, noget af det, man absolut maa kræve, er, at der skaffes Balance. Og da jeg paa ingen mulig Maade nærer den Tro, at Evnen til at bære Skatter vil vokse med Aarene, der gaar, ja, saa maatte Konsekvensen fornuftigvis blive den, at jeg paa et tidligt Tidspunkt og paa et tidligere Tidspunkt, end det er gjort fra den nuværende højtærede Regerings Side, vilde have kræ-

vet større Skatter. Jeg beklager, at dette ikke er sket, for selv om Skatterne kunde have været trykkende nok med disse Tillæg, der skulde have været lagt paa for i nogen Maade at afbøde det mægtige Underskud, der har været i de Aar, er det dog min fuldkommen sikre Overbevisning, at disse Skatter i de Aar, der er gaaet, vilde have været baaret lettere end de Skatter, vi staaar overfor at skulle bære i de Aar, der kommer.

De to Aar, der er gaaet, har altsaa ikke været finansielt gunstige. Det ligger klart for Dagen, og det kan fornuftigvis ikke give Anledning til nogen stor Diskussion. Nu bliver det i sig selv usikre, men ikke mindre vigtige Spørgsmaal dette: Hvorledes stiller Udsigterne sig finansielt set med Hensyn til det Aar, vi gaar i Møde? Om dette Aar har den højtærede Finansminister talt overmaade lidt. Den højtærede Finansminister har ikke sagt noget som helst om, hvorvidt han troede paa, om vi vilde faa Balance eller ikke. Personlig vil jeg sige, at selv om jeg erkender, at Forholdene ligger lysere nu, end jeg havde turdet haabe for nogle Maaneder siden, nærer jeg dog ingen Tro til, at det Aar, der kommer, endnu vil give Balance.

Et meget vigtigt Punkt med Hensyn til, om Balance vil kunne skaffes, er fornuftigvis, om Indtægtssiden vil holde. Jeg tror nu, at endnu vigtigere vil Udgiftssiden blive, men først vil jeg gerne sige et Par Ord om Indtægtssiden. Her melder sig først Statsvirksomhederne, der er opført med et meget lille Underskud paa det Finanslovsforslag, vi har vedtaget; da Taksterne er sat ned, om ikke saa overmaade meget set fra et Forbrugersynspunkt, saa dog saa meget, at det regnskabsmæssig set skulde betyde en 30 Mill. Kr. paa et Aar, nærer jeg nogen Tvivl om, at Regnskabet vil holde. Men i øvrigt kan man heller ikke være blind for, at den Nedsættelse, der er skaffet, særlig med Hensyn til Gods, er saa ringe, at den ingenlunde svarer til den Nedsættelse, Publikum i al Almindelighed synes at maatte kunne forlange i Kraft af, at Pristallet i det hele er faldet. Jeg nærer nogen Tvivl om, at man kan opretholde Takster, der ikke nogenlunde følger Prisbevægelserne i Almindelighed, og da det ikke forekommer mig, at den Nedsættelse, man har foretaget, gør dette, nærer jeg i høj Grad Tvivl om, at der ikke vil komme et saa stort Tryk fra de interesseredes Side, at det vil blive meget vanskeligt at modsætte sig en yder-